

Arrest

**nr. 42 281 van 26 april 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 februari 2010 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te S. op (...) 1989 en van Pakistaanse nationaliteit te zijn.

Op 3 oktober 2008 vraagt verzoeker asiel aan in België.

Op 30 maart 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing en op 16 juni 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 28 795.

Op 18 augustus 2009 wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker gegeven.

Op 4 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing wordt dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

“(…)

de persoon die verklaart zich H.J.S. (...) te noemen, geboren te S. op (...)1989, en welke verklaart van Pakistanese nationaliteit te zijn,

“(…)

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Noorwegen, Zweden, IJsland, Denemarken, Finland, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

MOTIF(S) DE LA DÉCISION (2)
REDEN(EN) VAN DE BESLISSING (2)

“(…)

○ - Artikel 7, eerste lid, 1 : *Verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Volgens zijn dossier is betrokkene in het bezit van een Pakistaanse identiteitskaart afgeleverd op 14/05/2007 en geldig tot 30/04/2019 (IK met nr. 17101-6253291-5).*

“(…)

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Betrokkene heeft op 03/10/2008 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 30/03/2009 (weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming). Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 01/04/2009. Betrokkene heeft vervolgens op 15/04/2009 een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd verworpen op 16/06/2009. Op 18/08/2009 nam de DVZ een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten (13qq), geldig 15 dagen. Op 24/08/2009 werd dit bevel aan betrokkene ter kennis gegeven. Vandaag werd betrokkene opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Brussel- Elsene. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

“(…)

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden (3)

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. (...)”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt het voordeel van de kosteloze rechtspleging daar hij niet over de nodige inkomsten beschikt om de kosten van de procedure te dragen.

De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoeker wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Inzoverre verzoeker de vernietiging vraag van de “beslissing tot vrijheidsberoving”, wijst de Raad erop dat ingevolge artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet een maatregel van vrijheidsberoving enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing 7, 8bis, §4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, §1, tweede lid, en §3, vierde lid, 52bis, vierde lid, 54, 57/32, §2, tweede lid en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

De beoordeling van de wettigheid van een vrijheidsberovende maatregel behoort bijgevolg niet tot de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het beroep is in die mate onontvankelijk.

3.2. Verweerder stelt voorafgaandelijk dat verzoeker het vereiste belang ontbeert daar een eventuele schorsing of nietigverklaring van het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geenszins maakt dat verzoeker niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven en wijzigt verzoekers verblijfssituatie niet zodat een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene ter kennis moet worden gebracht. Daarenboven wijst verweerder erop dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een herhaald bevel betreft nu aan verzoeker reeds eerder bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Geen enkele van deze bevelen werden aangevochten bij de Raad van State dan wel bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat deze bevelen definitief en uitvoerbaar zijn. Verzoeker heeft dan ook geen enkel belang bij de nietigverklaring van het thans bestreden bevel.

Verzoeker repliceert dat hij wel degelijk belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing daar de bestreden beslissing een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten betreft waardoor het oude bevel door rechtsverwerking is teniet gedaan. De bestreden beslissing is ook geen “herhaald” bevel omdat het steunt op een andere rechtsgrond en daarom niet als identiek aan het oude bevel kan worden beschouwd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 18 november 2009. Tevens blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoeker een beroep heeft ingediend tegen voormeld bevel om het grondgebied te verlaten. Dienvolgens is voormeld bevel definitief zodat het principieel uitvoerbaar is. De uitvoerbaarheid van dit bevel staat los van het thans bestreden bevel van 4 februari 2010. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 november 2009 teloor zou zijn gegaan door rechtsverwerking. Ook het feit dat de twee bevelen op een verschillende rechtsgrond zijn genomen, belet niet dat, zelfs bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 november 2009 kan worden uitgevoerd.

Bijgevolg zal de eventuele nietigverklaring van het thans aangevochten bevel de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigen en voor hem geen nut opleveren omdat de verwerende partij nog steeds het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 18 augustus 2009 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774; RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3.3. Het betoog van verzoeker waarbij hij in een enig middel de vermeende schending van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, machtsoverschrijding en disproportionaliteit aanhaalt, doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker het vereiste belang ontbeert.

In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt omdat de motivering contradictoir is. Hij stelt dat verweerder enerzijds motiveert dat *“volgens zijn dossier is betrokkene in het bezit van een Pakistaanse identiteitskaart afgeleverd op 14/05/2007 en geldig tot 30/04/2019 (IK met nr. 17101-6253291-5)”* en anderzijds motiveert verweerder in dezelfde tekst: *“Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”*

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing een disproportionele maatregel is nu verweerder geen enkele verwijzing naar feitelijke of concrete elementen maakt die erop wijzen dat verzoeker geen vrijwillige opvolging zou geven wanneer hij daartoe verplicht wordt nadat zijn rechtsmiddelen werden uitgeput. Van het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 augustus 2009 toont verweerder niet aan dat deze verzoekende partij werkelijk op 24 augustus 2009 heeft bereikt en dat hij effectief van dit bevel heeft kennis kunnen nemen. Verzoeker stelt dat dit bevel bovendien zonder voorwerp geworden is door rechtsverwerking, nu dit bevel door de bestreden beslissing wordt vervangen. De bestreden beslissing is om voorgaande redenen kennelijk aangetast door machtsoverschrijding nu de appreciatiemarge van verweerder zoals toegekend in artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet kennelijk wordt overschreden door disproportionaliteit. De bestreden beslissing schendt de wet en is aangetast door machtsoverschrijding.

Verweerder antwoordt dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven waarbij blijkt dat hij kennis heeft van de motieven verrat in de bestreden beslissing. Verweerder stelt dan ook dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. Aangaande verzoekers kritiek dat de bestreden beslissing een contradictoire motivering bevat, wijst verweerder erop dat in de motieven van de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens niet wordt gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van identiteitsdocumenten maar dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoeker toont niet aan wél in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Tevens antwoordt verweerder dat de bestreden beslissing op uitvoerige wijze motiveert waarom een beslissing tot terugleiding naar de grens noodzakelijk is. Verweerder stelt dat verzoeker niet dienstig kan beweren dat het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 18 augustus 2009 hem niet

heeft bereikt of dat hij niet effectief kennis heeft kunnen nemen van dit bevel. *In casu* werd het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 augustus 2009, per aangetekende zending overgemaakt op 20 augustus 2009 aan het adres dat verzoeker op dat moment heeft opgegeven als woonplaats waarvoor verweerder verwijst naar stuk 1. Gelet op artikel 53*bis* van het Gerechtelijk Wetboek is de kennisgeving gebeurd op de derde dag die volgt op deze waarop de brief aan de postdiensten overhandigd is geworden tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst. Verzoeker toont het tegendeel niet aan en heeft aldus op 24 augustus 2009 kennis genomen van de het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 augustus 2009 zoals tevens blijkt uit het uittreksel uit het Rijksregister.

Verzoeker repliceert dat de stukken waarop verweerder zich beroept niet aan verzoeker werden medegedeeld zodat hij zijn verweer niet behoorlijk kan organiseren, wat een schending is van de rechten van verdediging. Bovendien is het bewijs van aangetekende zending niet gelijk te stellen met een bericht van ontvangst, datzij niet voorlegt maar wel gewoonlijk gebruikt bij de betekening van een genomen beslissing. Het gebrek aan bewijs van werkelijke ontvangst kan niet weggenomen worden door de theoretische beschouwingen die verwerende partij over beroepstermijnen maakt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker bespreekt de verschillende motieven en stelt dat ze tegenstrijdigheden bevatten waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Waar verzoeker stelt dat de motieven tegenstrijdig zijn daar verweerder enerzijds toegeeft dat *"volgens zijn dossier is betrokkene in het bezit van een Pakistaanse identiteitskaart (...)"* en anderzijds in dezelfde tekst stelt dat *"gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden"*, voert hij eerder een schending van de materiële motiveringsplicht aan. De bestreden beslissing bevat drie beslissingen, enerzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, anderzijds de beslissing tot terugleiding en ten derde de beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats. Zoals hoger reeds werd uiteengezet, heeft de Raad geen rechtsmacht aangaande de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en werd als volgt gemotiveerd:

"Artikel 7, eerste lid, 1 °: Verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Volgens zijn dossier is betrokkene in het bezit van een Pakistaanse identiteitskaart afgeleverd op 14/05/2007 en geldig tot 30/04/2019 (IK met nr. 17101-6253291-5)."

Vooreerst stelt de Raad vast dat deze motieven geen tegenstrijdigheid bevatten. Bovendien betwist verzoeker niet dat hij niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum noch dat hij in het bezit is van de opgegeven Pakistaanse identiteitskaart. Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren wanneer blijkt dat betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd dan ook op kennelijk redelijke wijze genomen zodat een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet wordt aangetoond zodat verzoekers kritiek geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij het vereiste belang ontbeert.

De tweede bestreden beslissing betreft de beslissing tot terugleiding naar de grens, genomen op grond van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met (...) om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Betrokkene heeft op 03/10/2008 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 30/03/2009 (weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming). Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 01/04/2009. Betrokkene heeft vervolgens op 15/04/2009 een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd verworpen op 16/06/2009. Op 18/08/2009 nam de DVZ een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten (13qq), geldig 15 dagen. Op 24/08/2009 werd dit bevel aan betrokkene ter kennis gegeven. Vandaag werd betrokkene opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Brussel-Elsene. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Ook hier stelt de Raad vast dat de motieven geen tegenstrijdigheden bevatten zoals verzoeker betoogde. Verzoeker betwist niet dat er eerder al een bevel om het grondgebied te verlaten tegen hem werd genomen doch hij betoogt dat verweerder niet aantoonde dat dit bevel hem ter kennis werd gebracht. Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder terecht stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 augustus 2009 hem op 20 augustus 2009 per aangetekende zending werd ter kennis gebracht op het door hem op 20 februari 2009 opgegeven adres. Zowel het bevel zelf als het bewijs van aangetekende zending als een uittreksel uit het rijksregister dat de kennisgeving per aangetekende zending vermeldt, tonen dit aan en bevinden zich in het administratief dossier. Het bewijs van aangetekende zending en het uittreksel uit het administratief dossier waar verweerder zich op beroept, wordt ook nog eens aan de nota toegevoegd en werd dus samen met de nota aan verzoeker overgemaakt door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt geen kennis te hebben van deze stukken noch dat hij zich hier niet zou kunnen op verweren. De Raad dient uit te gaan van een weerlegbaar vermoeden van ontvangst van de aangetekende brief. Gelet op de gemiddelde termijn waarmede poststukken onderweg zijn, wordt de aangetekende zending geacht ontvangen te zijn op de derde werkdag te rekenen vanaf de dag na afgifte ter post van de aangetekende brief. Op de derde werkdag gaat derhalve de beroepstermijn in waarbij echter in acht moet worden genomen dat de aldus bepaalde *dies a quo*, volgens een algemeen principe in verband met de berekening van de termijn binnen een administratieve procedure, niet in de termijn wordt begrepen. Het begrip “werkdag” slaat, bij gebrek aan andersluidende regeling, ook op zaterdagen. Volgens de vaststaande rechtspraak zijn werkdagen alle dagen van de week, behalve de zon- en feestdagen (RvS 9 december 1999, nr. 83.994; RvS 28 januari 2002, nr. 102.951; RvS 17 november 2003, nr. 114.626; RvS 18 februari 2004, nr. 128.250). Bijgevolg stelt verweerder terecht uit te gaan van het vermoeden dat verzoeker op 24 augustus 2009 kennis heeft genomen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 augustus 2009 en dat het aan verzoeker is om dit vermoeden te weerleggen. Verzoeker weerlegt dit vermoeden niet. Uit zijn repliekmemoire blijkt zelfs dat verzoeker kennis heeft van de inhoud van het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 augustus 2009, waar hij stelt dat de twee bevelen op een verschillende rechtsgrond genomen werden. Zo er al sprake zou zijn van een fout in de kennisgeving dan blijkt dat verzoeker hier geen nadeel van heeft ondervonden daar hij de inhoud van de beslissing blijkt te kennen. Verweerder motiveerde dan ook terecht dat verzoeker weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat het niet kennelijk onredelijk of disproportioneel is te stellen dat het *“weinig waarschijnlijk (is) dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten”* en dat *“een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is”*. Ook hier toont verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht of machtsoverschrijding aan.

Het betoog van verzoeker waarbij hij de vermeende schendingen aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van machtsoverschrijding en disproportionaliteit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN